

JIS PRIMINĖ KRINTANTĮ ANGELĄ. Raumeningas ir, neskaitant dviejų sidabrinių sparnų, nuogas kūnas kadaravo ore švytuodamas ant masyvių, palubėje pritvirtintų grandinių. Žemyn tiesiami pirštai bandė sugraibyti raktą, kuris pagelbėtų išsivaduoti iš pančių, bet jis taip ir liko kankinamai nepasiekiamas. Žmogus buvo atsidūręs savo įkalintojos valioje, o toji suko ratus apie belaisvį ir svarstė, kur dar smogti. Į krūtinę? Į genitalijas? Į plikus padus?

Nuo porelės akių nenuleido gausus pulkas žiūrovų, bet *jis* tarp jų neužsilaikė. Į reginį žiūrėjo nuobodulio kamuojamas – visa tai daugybę kartų buvo matęs – ir galop nudrožė šalin paieškoti ko nors tokio, kas padėtų prasiblaškyti. Į metų pokylį, svarbiausią sadomazochistų renginį Pietų pakrantėje, atvažiuodavo kasmet, bet nūnai pamanė, kad paskutinįsyk čia užsuko. Ne vien dėl nuolatinių netikėtų susitikimų su savo buvusiomis antrosiomis pusėmis, kurių visai nenorėjo matyti, – svarbiausia, kad ši scena tapo pernelyg *įprasta*. Kitados jį priblokšdavę ir jaudindavę dalykai dabar atrodė nenatūralūs ir beprasmiai. Dėmesiu mėgavosi tie patys žmonės, užsiimantys ta pačia įkyriai pasikartojančia veikla.

Galimas daiktas, šįvakar jis tiesiog prastai nusiteikęs. Po išsiskyrimo su Devidu taip graužėsi, kad niekas nebeteikė džiugesio. Čionai atvyko su menkai puoselėjama viltimi, bet jau spėjo pajusti nusivylimą ir vis didesnę pasibjaurėjimą savimi. Kiti, regis, smaginas, aplinkui netrūksta pokylio dalyvių,

beseiūlančių į draugus, tad kas jam yra? Kodėl jis nepajėgia susitaikyti su tuo, kad vėl gyvena vienas?

Prasiskynė kelią iki baro, užsisakė dvigubą „Jameson“ viskio porciją ir, barmenui įpylus, apsidairė. Tiek šokių aikštelėse, tiek ant pakylų išdidžiai staipėsi vyrai, moterys ir tarpiniai abiejų lyčių variantai, rūsyje tarp aptrupėjusių klubo sienų grūdosi žmonės. Tai buvo jų vakaras, kiekvienas puikavosi gražiausiais išveginiais apdarais: guminiiais spygliais besipukuojantys valdovai, skaistuoliai su nekaltybės diržais, kekšės, iš bjauriųjų ančiukų virtusios gulbėmis, ir, žinoma, tokiai šventei būtini vergai visa gaubiančiais odiniais kostiumais. Jie nėrėsi iš kailio stengdamiesi pasirodyti prieš kitus.

Pasišlykštėjęs jis vėl atsigrįžo į barą ir staiga išvydo žmogų, siautulingos minios apsuptyje panašų į statulą, chaose stūksantį ramybės įsikūnijimą, kuris šaltakraujiškai žvalgėsi į klubo lankytojus. „Jis“ ar „ji“? Sunku pasakyti. Tamsi odinė kaukė dengė visą veidą, išskyrus akis, prie jos priderintas kostiumas – elegantišką androginišką figūrą. Ėmęs ją tyrinėti, ieškodamas lytį rodančių požymių, netikėtai suvokė, kad jo susidomėjimo objektas žiūri tiesiai į jį, tad droviai nosisuko. Po kelių akimirkų neatsispyręs smalsumui dirstelėjo per petį. Žmogus į jį tebespoksojo. Bet jis šįkart nenusigrėžė. Jūdviejų žvilgsniams susitikus, po dešimties sekundžių nepažįstamasis apsisuko ir nužingsniavo į tamsesnius, atkampesnius klubo pašalius.

Jis ryžtingai patraukė įkandin, praėjo pro barą, pro šokių aikštelę, pro grandinėmis surakintą angelą, link užpakalinių kambarių – šįvakar šios atokios kertės, skirtos trumpam, karštligiškam fiziniam ryšiui, buvo itin paklausios. Paspartinę žingsnį, įsmeigęs akis į priešais einančiojo siluetą, jis jautė širdyje plintant džiugų jaudulį. Beje, ar jam atrodo, ar tos kūno

formos išties matytos? Ten pažįstamas, su kuriuo teko susidurti dirbant arba žaidžiant? Ar visiškai svetimas asmuo, jam skyręs ypatingą dėmesį? Įdomus klausimas.

Einantysis sustojo tamsioje mažoje patalpoje. Bet kokiomis kitomis aplinkybėmis atsargumas būtų privertęs sudvejoti. Tik ne šiandien. Ne dabar. Todėl jis įėjo į kambarėlį, užtrenkė duris sau už nugaros ir žengė prie lūkuriuojančios figūros.

AUSIS PERVÈRÈ pratisas kliegsmas. Ji staigiai žvilgtelėjo kairėn, spėjo įžiūrėti garso šaltinį – nusigandusią lapę, sprunkančią į krūmynus, – ir nulėkė gilyn į mišką nė nemažindama greičio. Kad ir kas nutiktų, sustoti nevalia.

Plaučiai degė, raumenis maudė, bet ji skuodė pirmyn, mikiškai išvengdama žemų šakų ir peršokdama ant tako užvirtusių medžių kamienus, melddamasi, kad ją ir toliau lydėtų sėkmė. Laikrodis rodė beveik vidurnaktį, šalimais nebuvo jokių žmonių, kurie galėtų pagelbėti, jeigu ji netyčia pargriūtų, bet tikslas turėjo būti visai čia pat.

Medžių gretos sumenko, tanki lapija praretėjo, ir ji veikiai ištrūko į atvirą erdvę – grakšti figūra su gobtuvu nudūmė per milžiniškas Sautamptono miesto parko platybes. Artėdama prie kapinių vakariniame parko krašte, nepaisydama vis labiau senkančių jėgų, dar padidino greitį. Galų gale atsitrenkė į kapinių vartus, atsismaukė rankovę ir sustabdė chronometrą. Keturiasdešimt aštuonios minutės penkiolika sekundžių – naujas asmeninis rekordas.

Sunkiai šnopusdama Helena Greis nusiėmė gobtuvą ir pažvelgė į nakties tamsą. Giedrame danguje švietė bemaž pilnas mėnuo, jos kūną gaivino šaltokas vėjas. Širdis krūtinėje daužėsi siautulingu ritmu, skruostais sruveno prakaito lašai, bet ji nejučia nusišypsojo džiaugdamosi, kad puse minutės pagerino ankstesnį geriausią rezultatą, patenkinta, kad jos pergalė mato bent jau mėnulius. Praeityje niekada taip smarkiai savęs nespausdavo, bet stengtis vertėjo.

Helena pritūpė ir ėmė mankštinti raumenis. Žinojo atrodanti keistai – vienišė, besikraipanti dūlančių kapinių šešėlyje, – ir numanė, kad daugelis jai priekaištautų už bastymąsi čia tokį vėlyvą metą. Bet bėgiojimas buvo tapęs jos dienotvarkės dalimi, o čionykštės apylinkės jai nekėlė nei baimės, nei nerimo. Moteris mėgavosi nuošalumu ir atskirtimi – parke likusi viena pasijusdavo, lyg ši erdvė jai priklausytų.

Helenos gyvenimas buvo toks audringas ir painus, pilnas netikėtumų bei pavojų, kad ji retai kur patirdavo tikrą dvasios ramybę. Tačiau beribėse Sautamptono miesto parko tamsybėse, kuriose atrodė it menka beveidė figūrėlė, jautėsi atsipalaidavusi ir laiminga. Negana to, laisva.

JIS NESUGEBĖJO nė piršto pakrutinti.

Pokalbis ilgai netruko, abudu bemat ėmėsi veiksmų. Šiurkštus stumtelėjimas jį nubloškė ant kėdės vidury kambario. Jis suvokė turįs tylėti – tokie susidūrimai kerėdavo paslaptingu-
mu, anonimiškumu, mįslingumu. Lengvabūdiškos šnekos išblaškydavo akimirkos žavesį, bet tik ne čia – jam kažkodėl dingojosi, kad įvykiai klostosi būtent taip, kaip reikia.

Jis atsišliejo į atlošą ir leidosi supančiojamas. „Valdovas“ atvyko pasirengęs ir dabar plačiomis juostomis vyturiavo kulkšnis, pririšdamas šias prie kėdės kojelių. Glotnus audinys tarytum ramino, ir jis giliai atsiduso – šiaip jau pats buvo įpratęs eiti „valdovo“ pareigas, pats viską parengti, sumanyti, atlikti, todėl galimybė bent kartą pasikeisti vaidmenimis jį džiugiai nuteikė. Nuo paskutinio sykio, kai leidosi kontroliuojamas kito žmogaus, buvo praėjusi gausybė laiko, ir ūmiai paaiškėjo, kad tokia galimybė jį itin jaudina.

Atėjo rankų eilė, jos buvo švelniai užsuktos jam už nugaros ir pririštos prie kėdės odiniais dirželiais. Jis atpažino skanų specifinį šikšnos kvapą, kuriam negalėjo atsispirti nuo vaikystės. Užsimerkė – kur kas maloniau, kai nematai, kas tavęs laukia, – ir įsitempė pasiruošęs tęsiniui.

Kitas etapas buvo sudėtingesnis, bet „valdovas“ darbą atliko lygiai taip pat rūpestingai. Neskubėdamas išskleidė drėgnąsias drobulės ir jomis tvirtai apvyniojo sėdinčiojo kojas nuo kulkšnių iki juosmens. Drėgmei garuojant, audinys per kelias

minutes susitraukė ir prilipo prie odos. Kūnas žemiau liemens tarytum suakmenėjo – keistas, bet ganėtinai mielas jausmas. Neilgai trukus vakaro meilužis suveržė jam krūtinę – pridenė užtiesalu, o šį apmuturiavo itin patvaria sidabrine lipniaja juosta, vyniojo ją apie plačius pečius, kol beveik pasiekė Adomo obuolį.

Jis atsimerkė ir kilstelėjo akis į savo „valdovą“. Kambaryje tvyrojo viltinga nuotaika. Žaidimas galėjo įvairiai rutuliotis – tiek abiejų sutikimu, tiek vieno valia. Abidvi galimybės buvo savaip geros, ir jis bandė atspėti, katrą pasirinks šitas vyras arba moteris.

Abudu nepratarė nė žodžio. Tylą patalpoje drumstė vien iš tolo girdima ritmiška europopmuzika, nors šokių aikštelėje susispietusius klubo lankytojus ji, be abejo, kurtinte kurtino. O čia griausmas rodėsi atsklidęs iš tolumos, lyg jie būtų persikėlę į kitą visatą, drauge sustingę šioje akimirkoje.

Nepažįstamasis kol kas nesigriebė nei bausmių, nei malonumą teikiančių priemonių, ir jį pirmąkart persmelkė nepasitenkinimas – kiekvienas mėgsta būti erzinamas, bet juk viskam yra ribos. Jam prasidėjo erekcija, standumas rėžėsi į pančius, ir jis nėmaž netroško, kad tai nueitų perniek.

– Nagi, – švelniai paragino, – neversk manęs laukti. Taip ilgai nesu patyręs jokios meilės.

Lūkuriuodamas vėl užsimerkė. Ko pirmiausia tikėtis? Antausio? Kirčio? Glamonės? Kurį laiką nieko neįvyko, bet staiga kažkas lengvai palietė jam veidą. Rodos, meilužis prisiartinęs stovėjo greta – jis skruostu pajuto šiltą burnos kvapą, išgirdo prasiskiriant sueižėjusias lūpas.

– Dabar svarbiausia ne meilė, – sukuždėjo tas kitas, – o *nepa-
apykanta*.

Jis žaibiškai praplėšė vokus, bet per lėtai. „Valdovas“ jau vyniojo juostą jam apie smakrą, lūpas... Surikti nepavyko, dėl kartaus lipalo teko atitraukti liežuvį prie gomurio. Juosta kaipmat apklijavo skruostus, primygo nosį. Dar po akimirkos uždengė akis, ir viskas nugrimzdo į juodymę.